

1

ЖЕРТОВНІ СТОВПИ

Того дня, коли нам сповістили, що мій брат утік, я робив обхід Жертовних Стовпів. Я вже знав — щось мало трапитися; мені розповіла про це Фабрика.

На північному кінці острова, біля зім'ятих решток стапеля, там, де під поривами східного вітру й досі скрипить ручка іржавої лебідки, на дальньому схилі останньої дюни я вкопав два Стовпи. На один із них настромив голову шура й дві бабки, а на другий — чайку та двох мишей. Саме в ту мить, коли я знову насаджував одну з мишачих голів на палю, у вечірне небо з карканням і гамором злетіли птахи, закружлявши над стежкою між дюнами, у тому місці, де вона проходила поблизу їхніх гнізд. Пересвідчившись, що голова закріплена надійно, я видерся на вершечок дюни, щоб скористатися біноклем.

Натужно крутячи педалі й пригнувши голову, стежкою їхав Дігґз, полісмен із міста; колеса його велосипеда частково грузли в піску. Перед мостом він спішився, притулив велосипед до носійних тросів, а тоді підійшов до брами, розташованої посередині розгойданого мосту. Я бачив, як він натиснув кнопку телефону. Якийсь час Дігґз стояв, поглядаючи на тихі дюни та птахів, які розсідалися по гніздах. Оскільки я достатньо добре замаскувався, мене він не помічав. Вочевидь, мій батько відповів на дзвінок, бо ж невдовзі Дігґз нахилився, сказав щось у решітку мікрофона поруч із кнопкою, штовхнув браму і, перейшовши через міст на острів, рушив стежкою до будинку.

Після того як він зник за дюнами, я ще трохи посидів на вершечку, почухуючи промежину; вітер бавився моїм волоссям, а птахи поверталися до своїх гнізд.

Я дістав з-за пояса рогатку, обрав півдьюмовий сталевий снаряд, ретельно прицілився й запустив велику кульку від підшипника по дуговій траєкторії над телефонними стовпами та невеличким підвісним мостом. Із глухим, ледь чутним стуком вона влучила в табличку «Прохід заборонено! Приватна власність», і я усміхнувся. Це був хороший знак. Фабрика не вдавалася до подробиць (лише зрідка), проте я відчував: про що б вона мене не попереджала — це було щось важливе, до того ж я мав погані передчуття; хай там як, але мені не забракло клепок зрозуміти її натяк і перевірити Стовпи, тож тепер я знав напевне: влучності я не втратив; мої навички нікуди не поділись.

Я вирішив не повертатися додому одразу. Батько не любив, щоб я був удома, коли приїздив Діг'тз, та й у будь-якому разі мені ще треба було перевірити кілька Стовпів, доки не зайшло сонце. Підскачовши, я зісковзнув схилом дюни в затінок і, діставшись підніжжя, озирнувся, щоб подивитися на крихітні голови й тушки, які наглядали за північними підступами до острова. На вузлуватих гілках ці шкаралупки виглядали доволі гарно. Дерев'яні кінцівки махали мені прив'язаними до них чорними стрічками, що поволі колихалися під подихом бризу. Я вирішив, що поки нічого аж надто поганого не станеться, а завтра попрошу Фабрику повідомити мені більше інформації. Як пощастить, можливо, щось розповість батько, а як усміхнеться доля, можливо, це навіть виявиться правдою.

Щойно посутеніло й на небі почали з'являтися зірки, я залишив мішок із головами та тушками в Бункері. Птахи повідомили мені, що Діг'тз забрався кілька хвилин тому, тож я побіг короткою дорогою до будинку, у якому, як завжди, світилися всі вогні. Батько зустрів мене на кухні.

— У нас щойно був Діг'тз. Але, гадаю, тобі про це вже відомо.

Він підставив недопалок своєї товстої сигари під кран із холодною водою, потримав секунду, почекавши, доки коричневий огризок зашипить і згасне, а тоді пожбурих його розмоклі рештки у смітник. Я поклав свої речі на великий стіл і, стенивши плечима, всівся. Батько ввімкнув конфорку під каструлею з супом, зазирнув під кришку, подивився на вариво, а тоді розвернувся й поглянув на мене.

У кухні, приблизно на рівні плечей, висіла хмара сіро-блакитного диму, яку я розбурхав, коли зайшов крізь подвійні двері з заднього ганку. Доки батько свердлив мене поглядом, між нами поволі здіймалася велика хвиля диму. Посоовавшись на місці, я опустив очі й узявся посмикувати опору для зап'ястка своєї чорної рогатки. Я зауважив, що батько мав занепокоєний вигляд, однак він був хорошим актором і, цілком імовірно, просто хотів мене в цьому переконати, а тому в глибині душі мене не полишали сумніви.

— Думаю, буде краще, якщо ти знатимеш, — промовив він, а тоді знову відвернувся, узяв дерев'яну ложку й помішав суп. Я чекав. — Річ в Еріку.

І я все зрозумів. Йому більше нічого не треба було мені казати. Із того, що я почув, можна було виснувати, що мій єдинокровний брат помер, захворів або ж щось із ним *трапилося*, але я вже знав, що Ерік щось утнув, а була лишень одна річ, яку він міг зробити і яка б настільки розхвилювала батька. Він утік. Проте я нічого не відказав.

— Ерік утік із лікарні. Дігґз приїздив про це сповістити. Вони вважають, що він може з'явитися тут. Прибери речі зі столу! Ми ж уже з тобою про це говорили.

Батько скуштував суп; він досі стояв до мене спиною. Я дочекався, доки тато почне розвертатися, і лише тоді прибрав рогатку, бінокль і лопату зі столу.

— Але не думаю, що йому вдасться дістатися аж так далеко, — незмінним глухим тоном продовжив батько. — Найімовірніше, за день-два його піймають. Я просто подумав, що тобі варто про це знати. На випадок, якщо про це хтось почує й що-небудь казатиме. Візьми собі тарілку!

Я підійшов до шафи, дістав тарілку, а тоді знову всівся на стілець, підклавши під себе ногу. Батько продовжив помішувати суп, запах якого нарешті пробився до мене крізь сигарний дим. Я відчув у животі радісне збудження — наростаюче поколювання й приплив крові. Отже, Ерік повертається додому; це було добре й погано водночас. Я був упевнений, що йому вдасться сюди дістатись. Мені навіть на думку не спало запитати про це Фабрику; він прийде. Мене цікавило лишень, скільки йому знадобиться на це часу й чи не бігати-ме тепер Дігґ'з містом, волаючи на все горло про те, що навіжений хлопець, який *палив собак*, знову опинився на волі, — тримайте своїх псів під замком!

Батько налив мені в тарілку супу. Я почав на нього дмухати, подумки повертаючись до Жертовних Стовпів. Вони були моєю системою раннього попередження й водночас слугували засобом залякування; заражені й могутні, вони наглядали за островом і відлякували від нього сторонніх. Ці тотеми — мій попереджувальний постріл; побачивши їх, усі, хто наважувався ступити на острів, мали б розуміти, що на них очікувало. Однак, схоже, замість того щоб правити за міцно стиснутий загрозливий кулак, вони постануть привітно розгорнутою долонею. Перед Еріком.

— Я бачу, ти знову помив руки, — сказав мій батько, доки я сьорбав гарячий суп.

Це він так мені допікав. Батько дістав із кухонної шафи пляшку віскі й налив собі склянку. Іншу, з якої, як я здогадався, пив констебль, він поставив у раковину й сів з протилежного кінця столу.

Мій батько високий і стрункий, хоча й дещо сутулий. У нього тонкі, жіночі риси обличчя й темні очі. Він накульгує, і кульгав, скільки я його пам'ятаю. Його ліва нога майже не рухається, і, виходячи з дому, він зазвичай бере з собою палицю. Іноді, коли надворі вогко, йому доводиться користуватися палицею й удома також, і тоді я чую, як він цокотить по голій підлозі кімнат і коридорів; то там, то сям чується глухий стукіт. Лише тут, на кухні, його палиця змовкає; її заглушає плитняк.

Ця палиця — символ того, що Фабрика перебуває в безпеці. Заціпеніла нога мого батька подарувала мені мій храм — теплий простір великого горища, де просто під дахом лежить усілякий мотлох і непотріб, де в косих променях сонячного світла витає пилюка й де мешкає Фабрика — мовчазна, жива й незворушна.

Мій батько не здатний видертися вузькою драбиною на горище; та навіть якби йому це й вдалося, я знаю, що він не зміг би подолати поворот довкола цегляного димаря, яким необхідно пролізти, після того як здерешся по драбині, щоб потрапити на саме горище.

Отже, це місце належить мені.

Припускаю, моєму батькові зараз приблизно сорок п'ять, хоча іноді мені здається, що він набагато старший, і лише зрідка — що, можливо, дещо молодший. Він не каже мені, скільки йому років насправді, тож, з огляду на його зовнішність, я дав би йому сорок п'ять.

— Яка висота цього столу? — несподівано запитав батько, коли я саме збирався піти до хлібниці та врізати собі скибку, щоб витерти нею тарілку.

Я озирнувся й поглянув на нього, не розуміючи, чому він докучає мені таким простим запитанням.

— Тридцять дюймів, — відповів я й узяв із хлібниці скоринку.

— Неправильно, — радо усміхнувшись, відказав батько. — Два фути й шість дюймів.

Кинувши на нього сердитий погляд, я похитав головою й витер коричневі рештки супу на обідку тарілки. Колись я справді боявся цих ідіотських запитань, але тепер, попри те що був змушений вивчити висоту, довжину, ширину, площу й об'єм майже кожної частини будинку та всіх речей у ньому, я розумію причину батькової одержимості. Часом, коли в нас бувають гості, мені робиться незручно, навіть якщо приїжджають родичі, які мали б знати, чого можна від нього очікувати. Сидять вони, скажімо, у вітальні, думаючи, чи, бува, не збирається тато їх чимось погодувати, а чи покликав лишень